

טור' שרקינגר טוביה ("טוביאס")

979906

בן רחל ויצחק (איזיק)

נולד ב-ד' בניסן תש"ח 13.4.1948

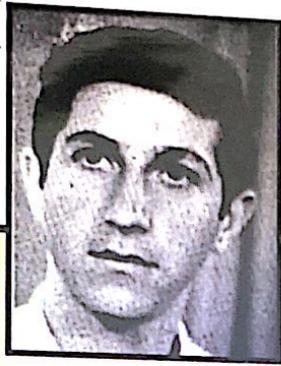
התגייס לצה"ל במאי 1966

שרת בסיירת אגוז

נפל ב- י"א באלול תשכ"ח 3.9.1968

בעת פעילות מבצעית.

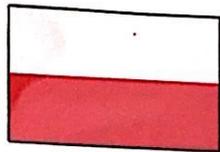

שרקינגר טוביה,

בן יצחק (אייזיק) ורחל. נולד ביום ד' בניסן תשי"ח (13.4.1948) בדודרזוניוב אשר בפולין. שם התחיל ללמוד בבית-ספר יסודי ובשנת 1957 עלה עם המשפחה לארץ אחרי תלאות רבות שעברו עליה. המשיך את לימודיו היסודיים בבית-הספר "הגליל" שבחצור שבגליל העליון מקום שם ניסו להיאחזו אך כעבור תשע שנים עקרו לירושלים. אחרי שסיים את לימודיו שם היה כשנתיים במשק דפנה ושם למד ועבד. מאהבתו לריקודים נבחר להשתתף בקורס לריקודים במטרה ללמוד את חברי המשק. היה מרוצה מהאווירה ומהחינוך שקיבל במקום ההוא התעורר בו הרצון ללמוד. הוא עסק באיסוף בולים ואהב מאד את הקריאה בספרים. במאי 1966 גיס לצה"ל. בכל הזדמנות ביקר טוביה בביתו בירושלים אך על מעשיו בצבא המעיט טוביה לספר. בביקורו האחרון אמר להוריו: "עוד מעט אשתחרר מן הצבא ואז אשוב הביתה לתמיד". אבל לא כתכניו היה, כי ביום י"א באבול תשכ"ח (3.9.1968) עלה הקומנדקר, אשר בו נסע, על מוקש בצאתו לפעולה מיבצעית על רמת-הגולן בדרך הנפט - ומפעולה זו לא חזר. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. אחד מוותיקי היחידה היה שלא חת מביצוע תפקידו וכפי שמפקדו ציין במכתב-תנחומיו להוריו, הוא היה עומד ימים ולילות על משמר-המולדת ובמסירות עשה את חובתו לעמו ולארצו.

"יהי זכרו ברוך"

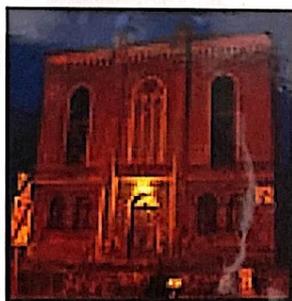

ארץ הולדתו

פולין היא מדינה במרכז אירופה, הגובלת בגרמניה במערב, בצ'כיה ובסלובקיה בדרום, באוקראינה ובבלרוס במזרח ובליטא, ברוסיה (מחוז קלינינגרד) ובים הבלטי בצפון.

המדינה הפולנית נוסדה לפני יותר מ-1000 שנים תחת שושלת פיאסט, והגיעה לתור הזהב שלה לקראת סוף המאה ה-16 תחת השושלת היג'יילונית, כאשר פולין הייתה אחת המדינות העשירות והחזקות ביותר באירופה. ב-3 במאי 1791 הסיים (הבית התחתון של הפרלמנט) של ברית פולין-ליטא הצביע עבור קבלת חוקת מאי לפולין, החוקה הראשונה הכתובה באירופה והשנייה בעולם אחרי חוקת ארצות הברית. זמן קצר לאחר מכן, חדלה פולין מלהתקיים לאחר שחולקה על ידי שכנותיה: האימפריה הרוסית, אוסטריה ופרוסיה.

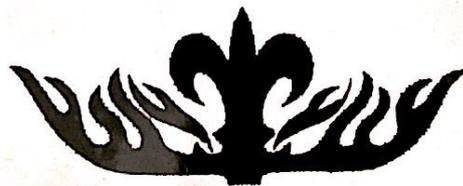
פולין קיבלה את עצמאותה מחדש ב-1918 לאחר חתימתו של חוזה ורסאי. תקופה זו בתולדותיה של פולין נקראת הרפובליקה השנייה של פולין. בשנת 1939 נכבשה פולין על ידי גרמניה הנאצית ופרצה מלחמת העולם השנייה, שבסופה הפכה פולין למדינת חסות של ברית המועצות. ב-1989, בבחירות החופשיות למחצה הראשונות מאז מלחמת העולם השנייה, השתתפה תנועת סולידריות, וזו הנחילה תבוסה למפלגה הקומוניסטית. תקופה זו בתולדותיה של פולין נקראת הרפובליקה השלישית של פולין. בשנת 1997 נכתבה חוקה חדשה, ב-1999 הפכה פולין לחברה רשמית בברית נאט"ו וב-2004 הצטרפה המדינה לאיחוד האירופי.

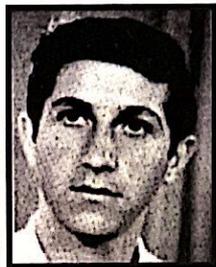
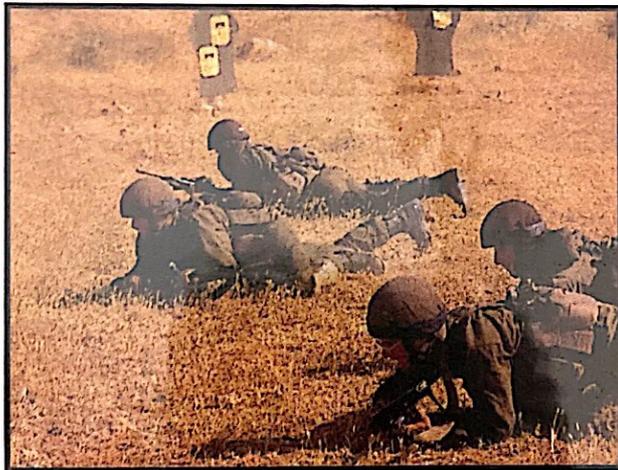
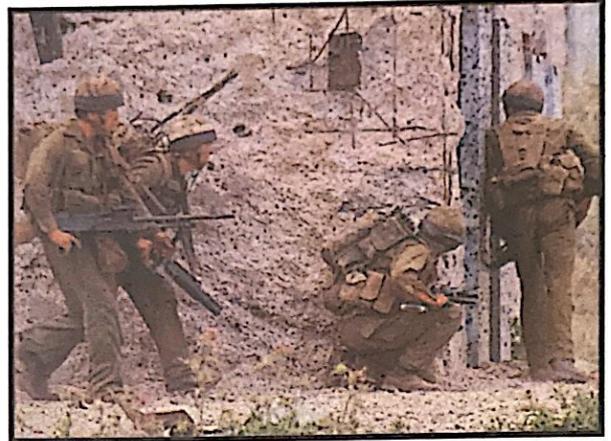
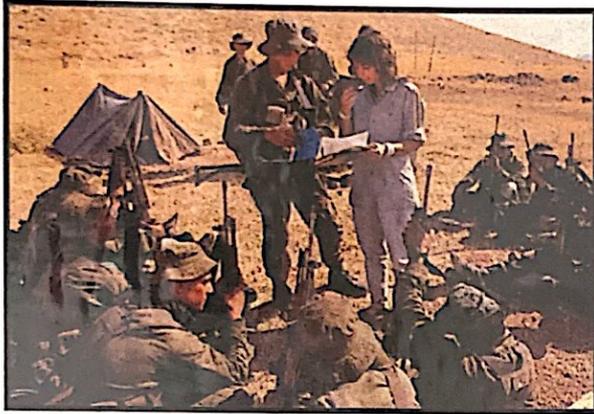
בית הכנסת היהודי בעיר דז'רז'ניוב
בפולין, עיר הולדתו.

בית הספר בו למד בחצור הגלילית

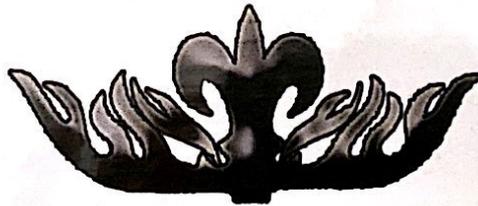
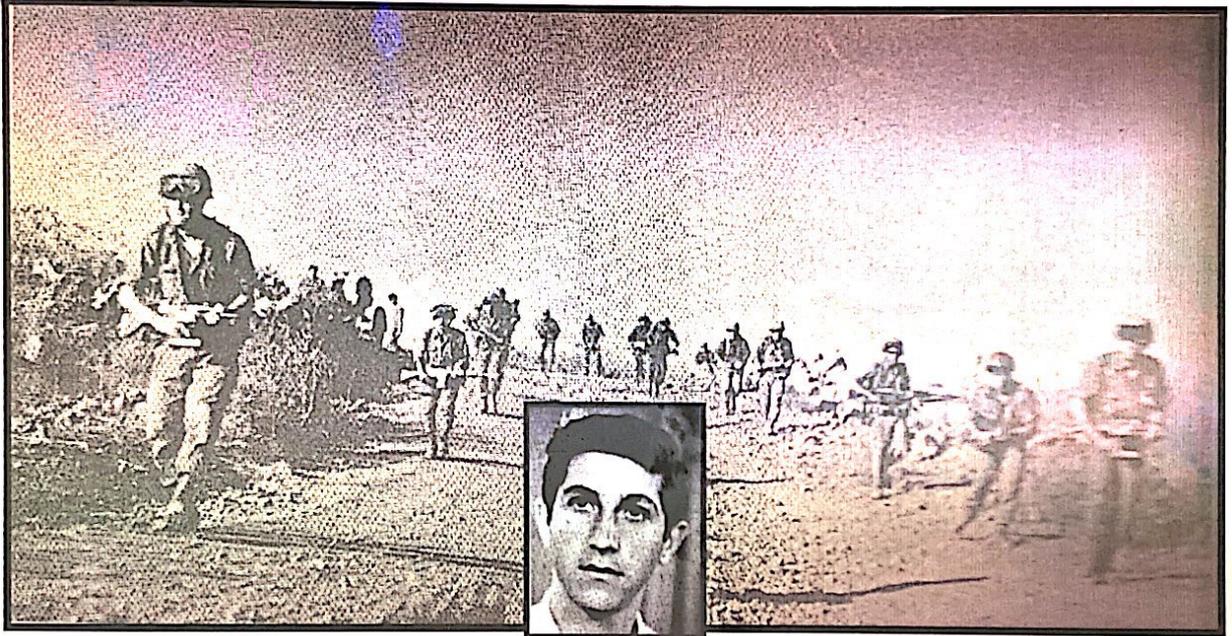

באימונים

שרקינגר טוביה ז"ל

חיילי אגוז בעת אימון

סיירת אגוז

תיאור הקרב

החיילים אנלרנטי יאיר, המאירי אברהם ושרקינגר טוביה, היוו צוות מארב לילה על גבי "מרבלי" בפיקודו של סא"ל (מיל) יוסבת יצחק אז סמל.

המשימה: הייתה להתמקם על תוואי דרך שנפרצה לצורך הקמת גדר המערכת בדרום רמת הגולן (ראו מפה מצורפת)

רקע:

השיבה מרחבת רמת הגולן בפיקודו של תא"ל (מיל) יענקלה שטרן אז אלי"מ הקימה תוואי של גדר מערכת, דרך ששטוש ופרסה שדות מוקשים לאיתור מוקדם של נסיונות הדירה של מחבלים ואנשי מודיעין סוריים. תחילת העבודות היו ממוצב "צומת רפיד" דרומה על מנת לסגור את האזור הדרומי של הרמה בו בוצעו חדירות רבות לישובי דרום הרמה לפגוע בהקלאים ולמקש דרכים שהיו בשימוש הצבא, כמו גם להחזיר אנשי מודיעין לביצוע תצפיות על אימוני צדל ומתקניו.

תהליך ההקמה החל במדידות אשר סימנו את תוואי העבודות, מיד לאחריהם נכנסו הטרקטורים והחלו לעבוד על פי הסימון, מכיוון שהטרקטורים התקדמו לאט מהמסמנים, התברר לאחר כמה ימי עבודה שהתוואי המסומן הוסט ע"י הסורים שנכנסו בלילה והזיזו את הסימונים, בהמשך הם פשוט הוציאו את היתדות ולקחו אותם עמם.

הדבר דרש סימון מחדש ושמירה על היתדות במשך הלילה, כאשר הסמנים מתקדמים כמה ימי עבודה לפני הטרקטורים.

תאור המקרה:

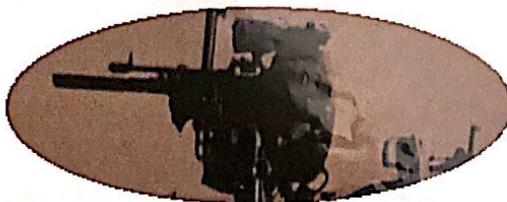
מיקום המארב נקבע כמה עשרות מטר דרומית לדרך הנפט-מקום אליו הגיעו העבודות הראשוניות והייתה שם ערמת עפר גבוהה כתוצאה מעבודות בתוואי הגדר שלפניה אמור המארב להתמקם. הנקודה עצמה הייתה כמה מטרים בתוך שטח סוריה ודרך הגישה לנקודת המארב הייתה גם היא בתוך שטח סורי, על התוואי שהטרקטורים עבדו לא ניתן היה לנסוע עם נג' המרבלי. וכל זה במרחק כמה מאות מטרים ממוצב סורי פעיל, שלפי המודיעין ממנו יצאו אלו שעקרו את היתדות בעת הסיוור המכין הוסבר למפקד הסיוור איציק שעליו להכנס עד לתוואי הנחפר על "ציר הנפט", משום שאזור ציר הנפט סומן כממוקש, ורק על הציר עצמו ניתן היה לנוע ללא חשש משום שרכבי אר"ם נסעו עליו מדי יום.

עם רדת החשיכה נכנס המארב במצב מוכנות גבוה, עבר את תוואי העבודות פנה דרומה ונע לאורך תוואי העבודה מצדו המזרחי כארבעים מטר, עצר למו"ל ערמת העפר מפקד המארב איציק ירד לכוון את הרכב בנוסעו אחורנית לנקודת המיקום, ממש לפני עצירה עלה הנג' על מוקש.

הפיצוץ יצר גל אש שכתוצאה ממנו נהרג שלושת החיילים שהיו על הנג' ופצעו את המפקד שכיוון את הכלי מהקרקע.

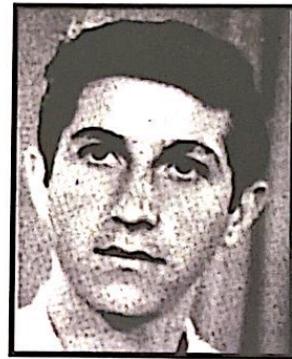
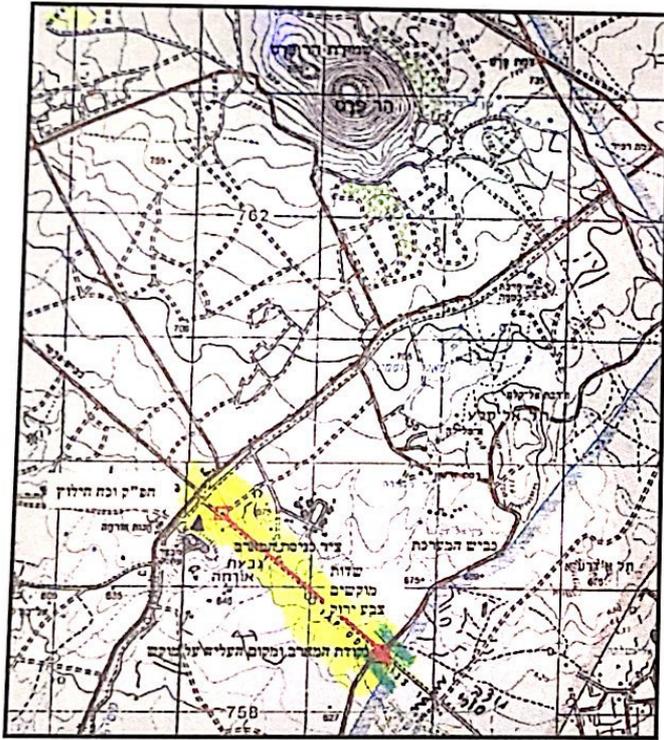
כח החילוץ שישב גבעת אורחה (האן אל ג'וחאדר) נכנס לשטח חילץ את הפצוע, ופינה אותו עם מסוק לבית החולים.

הרופא שנכנס עם החילוץ קבע את מותם של שלושת החיילים.

אזור הנפילה

רמת הגולן

על היחידה

צריף קטן, שנים שלושה ג'יפים מזוודים, מספר נעליים אדומות וקומץ בחורים מתנדבים. אלה הוּו את ה"חוליה" הצפונית-ארתה חוליה שהפכה ברבות הימים לסיירת פיקוד צפון. סיירת "אגוז".

תפקידי החוליה הסתכמו באבטחת המוביל הארצי ובסיוורים בודדים בגבול הצפון, אולם עם התגברות הפעילות החבלנית לאורך הגבול וגם התגברות הסכנה ביישובי הצפון כן רבו המשימות ומגוון הפעילויות שהוטלו על אותה יחידה שהלכה וגדלה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד ל"פלוגה".
לוחמים נוספים ומתנדבים רבים החלו למלא את השורות, ה"צעירים" הפכו ל"ותיקים" ומסורת לוחמים החלה להתגבש ביחידה.

במלחמת ששת הימים השתפה היחידה בקרבות בגולן, עד כבוש קונטרה, ועם שוך הקרבות קבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון-ירדן סוריה ו-לבנון.
עיקר פעולתה ועבודתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בן המלחמות. לא קלים היו החיים השגרתיים בסיירת עיקר פעולתה בין המלחמות, כאשר בחוץ בעורף הרגשת שלום ובטחון ואילו כאן מלחמה יום יומית עם החום והקור עם מחבלים וצבא אויב ולפעמים עם היצר-זה הקורא לך עזוב, לך למרכז השתעשע ראה כולם עושים כך. שם אין מלחמה אין מתח אין חששות אין חברים "נופלים".

היו שלא עמדו בזה ונשרו אך אלה שנשארו הם היו התוך, חרך, והטעים, עם הקליפה הקשה של ה"אגוז". יחסי אחות וקשרי ידידות שהזמן לא יתירם נרקמו בין הלוחמים לבין עצמם ובינם לבין היחידה. קשרים שרק אנשי הסיירת יכלו להבינם ולחושם והם שהיוו את השלד שתמך וחיזק את ידיהם של הבחורים לעמוד בשגרה השוחקת של חיי היום יום.

מארבים מארבים ומארבים. בלילות החום של עמק הירדן ולילות הכפור בחרמון. מאות מארבים ללא תוצאות ורק לעיתים התקלות. ובכל מארב אתה חייב להיות ערני, מתוח "אולי דווקא היום יבוא..." שגרת תעסוקה שרק בודדים יכלו לעמוד בה ונוסף לכך סיורי בוקר מתוחים, אבטחת עובדים ומודדים ברמת-הגולן, מרדפים אחר המחבלים בסבך גבול הלבנון, שרק חיילי היחידה הכירו את השבילים ואפשרויות התנועה בו, שגרה שרק לאחר תקופה יכולת לראות את תוצאותיה- 8 מחבלים במלכיה, 4 מחבלים מזרומ לקוניטרה, 5 מחבלים בסיוור בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחבלים במרדף ליד חניתה ועוד ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פסגת החרמון בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בכך לא היה די- למרות אבידותיהם המשיכו המחבלים להציק ליישובי הצפון- ירי בזוקות על מנרה, אוטובוס הילדים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומארבים לרכב של רמת מגשימים. היו אירועים של יום ולכן היה הכרח להעתיק את המלחמה אל בסיסיהם במורדות הגלעד, בפתח-לנד ובכפרים שלאורך הגבול- לפגוע בהם בבתיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגבול ולהתבסס לאורכו.

כאן נקמת מסכת פעולות התגמול רבות ההעזה והקורבנות וכאן שוב הוכיחו חיילי הסיירת את יכולתם- פעולות מפורסמות כמו "עינתא", "כפר חמאם", "אל-חיאם", פשיטות משוריינות אל הפתח-לנד ואל דרום הליטני הן שיצרו את האמון והרגשת הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדיף לשלוח את חיילי הסיירת, הם בוודאי יצליחו, הם אינם מאבדים את דרכם, הם מגיעים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם כאשר לא הכול פועל לפי

תוכנית, גם אם יפלו ביניהם חללים גם אם יחזרו עם הרוגים ופצועים- זה יהיה המחיר המינימאלי הדרוש למשימה זו.
מחיר יקר שילמה היחידה בפעולות אלו אולם במחיר זה קנה גבול הצפון שקט ובטחון והיחידה קנתה לה שם של סירת מגובשת, אחידה ויעילה.

הכות שהניע את חיילי היחידה להמשיך ולהתמיד בשגרת החיים השוחקת והקשה היה- ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החיילים ובין היישובים שעל הגבול. בכובד ראש ובהרגשת אחריות יצאו הבחורים למאבקים כאשר בעורפם אורות היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרגשה מיוחדת הייתה לחצות את הירדן כשצהלות מסיבת חנוכה או פורים במועדון המשק המלווה את החיילים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את ליבם של אלה שטיפסו על שלוחות הרי הלבנון וצפו לאחור לראות את קו האורות הלבנים של ישובי גבול הצפון מול ריכוזי האורות הדלים, הצהובים של כפרי דרום הלבנון. מתוך היישובים יצאו בלילה ואל היישובים חזרו עם שחר. פעמים בילו תקופות ארוכות וקשרו קשרים עם בני הישוב ובנותיו (בעיקר) ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי חיילי הסיירת עברו כאן הלילה.

חלקם של בני היישובים לא נגרע גם מבין שורות הלוחמים ביחידה ומתוך הקשר המיוחד התנדבו "צפוניים" רבים לסיירת ע"מ לשמור על ביתם ומולדתם.

מלחמת יום הכיפורים מצאה את היחידה כשהיא פזורה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזת הפתיחה נפגעו מספר לוחמים בקוניטרה. במהלך המלחמה השתתפה היחידה ברוב הקרבות ברמת הגולן החל בטיהור הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבות הבקעה אל ה"מובלעת" וההגנה עליה מול התקפות הנגד במשך המלחמה וכלה בקרבות ההתשה שלאחריה, ובמלחמה על שיא החרמון.

צה"ל לא יכול היה להרשות לעצמו להמשיך ולהחזיק יחידה עם ריכוז רב כל כך של איכות, במיוחד לאור התעצמותו והתרחבותו של מערך הלוחם ומתוך המחסור המתמיד בכוח אדם מנוסה וטוב שיוכל להכשיר ולהכין את אותן היחידות החדשות שהוקמו.

הוחלט לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה- תלמידיה בכל צה"ל. היום ניתן למצוא אותם כמעט בכל היחידות המובחרות של צה"ל כשהם נותנים הטון וחד החנית בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נתאפשר בזכות הדם, היזע והדמעות הרבות שלו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

לוחמים רבים נפלו ביחידה וזכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין חיילי היחידה להורים השכולים. ביקורים הדדיים בימי מצוקה ועצב וגם בימי שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטא זאת אחד ההורים השכולים " ... אבדתי את בני, אולם אני חש כי לי בנים רבים בסיירת...".

מכתב הערכה ללוחמי סיירת אגוז מאלוף פיקוד צפון

ש מ ר
א ד ר

מפקדת פקוד הצפון
האלוף לשכת
02/106/7 סל'
1238 - מב
תשל"א אדר
1972 מרז

מפקד יחידה 483

אורד ידידי !

לסכום כמה מהמבצעים שלכם עולה בי הדחף לכתוב

אליכם מספר מילים.

מפקדת הפקוד סומכת עליכם ורוצה להטיל עליכם מבצעים;

יחידות אחרות מחזרות אחריכם ושמחות לשתף אתכם פעולה; כל מי שפקד

עליכם במבצעים ועקב אחרי התנהגותכם - מלא התפעלות והערכה.

חשבתי שמן הראוי שאנשיך ואתה תדעו זאת.

מרדכי גור, אלוף
אלוף פקוד הצפון

מג/רק

ש מ ר

סיירת אגוז

למעלה בהר כבר שוקעת השמש
ורוח של ערב פורץ בן הזום
סיירת אגוז את הדרך יודעת
כי בה היא הלכה גם אתמול גם שלשום

כל מי שדרכו כבר עייפה בלנתיים
מיום מפרך ומלילה קודר
מזור יזייך לו היום שבעתיים
כי זו תהילת הזייל שזוזר

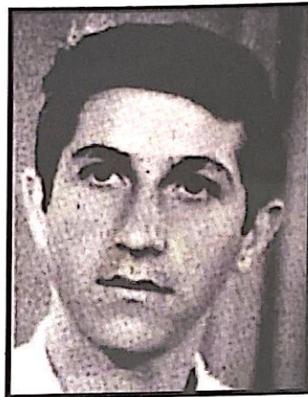
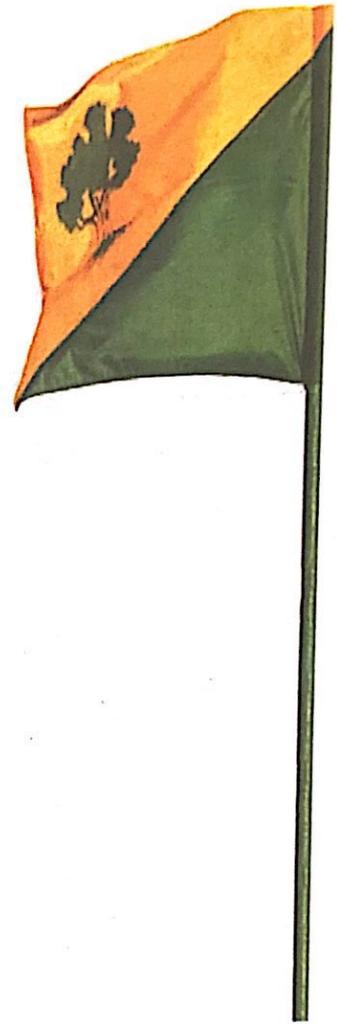
לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

בלנות מטעי זמניות ותפוז
העין פקוזה והדופק הולם
אולי במדרון האויר שוב מתווז
אבל המושב שממול כבר זולם
הלילה יזוזר הסיוור אל העמק
מזור שוב יצלז את מימי הירדן
ושוב יזוזר אל הסוף והגמא
כשבקר זודש על ההר יגנן

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

רבים הימים שטובלים רק בתכלת
אשר טוב היה בם לפצוץ בשיר
אך על דברתנו נזכר בם את אלה
אשר אור היום שוב להם לא יאיר.

שרקינגר טוביה ז"ל
1948-1968

